

Čís. 2441.

Při zločinu padělání peněz podle §u 1 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. lze ve smyslu §u 2 zákona z 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. navrhnouti a použítí sazby od jednoho do pěti let nejen, jde-li o méně významné padělání kolků na bývalých rakousko-uherských bankovkách, nýbrž i jeví-li se sazba ta, hledíc k povaze činu, dostatečnou.

(Rozh. ze dne 10. července 1926, Zm I 52/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 29. prosince 1925, jímž nalézací soud vyřkl podle §u 261 tr. ř. svou věcnou nepříslušnost k projednání a rozhodnutí v trestní věci proti Josefu K-ovi, Michalu G-ovi, Arnoštu P-ovi a Josefu D-ovi pro zločin podle §u 8 tr. zák. a §u 1 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n., pokud se týče u Josefa K-a a Michala G-a též podle §u 9 tr. zák. a §u 1 zákona, zrušil napadený rozsudek a krajskému jako nalézacímu soudu v Chebu uložil, by podjal se jednání o věci a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Stížnosti napadající rozsudek nalézacího soudu zmatečným důvodem čís. 6 §u 281 tr. ř. nelze upříti oprávnění. Nalézací soud odůvodnil svůj názor, který byl důvodem jeho výroku o nepříslušnosti, tím, že státní zastupitelství není ani podle zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. ani podle zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. oprávněno, by trest stanovený na zločin podle §u 8, pokud se týče §u 9 tr. zák. a §u 1 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. těžkým žalářem od pěti do deseti let samo snížilo a tak příslušným návrhem změnilo zákonem stanovenou soudní příslušnost. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Podle všeobecného ustanovení článku II. zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. jest k rozhodování o trestných činech příslušný porotní soud jen tehdy, jde-li o zločin a navrhuje-li státní zastupitelství již v obžalobě trest vyšší pěti let. To se nestalo, naopak obžaloba výslovně praví, že se podle článku II. zákona nenavrhuje vyšší trest než pět let žaláře. Státní zastupitelství bylo proto podle toho oprávněno podati obžalobu u nalézacího soudu, jelikož považovalo, hledíc k okolnostem případu trest nižší pěti let za přiměřený.

Tomuto stanovisku neodporuje ani zákon ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., jenž v §u 2 stanoví, že podle stejné sazby, (t. j. od 1 do 5 let) může býti uložen trest na zločin padělání peněz podle §u 1 zák. ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n., jestliže byl spáchán paděláním kolků uvedených v zákoně ze dne 25. února 1919, čís. 84 sb. z. a n. a jestliže tato sazba jeví se býti dostatečnou, hledíc k povaze činu. Že tím nemělo býti řečeno, že při zločinech podle §u 1 zákona čís. 269/19 jen tehdy může býti použita sazba jednoho až do pěti let, jde-li o méně závažné padělání kolků na bývalých rak.-uherských bankovkách, že však při všech ostatních zločinech podle §u 1 zákona ze dne 22. května 1919,

čís. 269 sb. z. a n. má nastoupiti vždy příslušnost porotního soudu, vyplývá i z výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 16. srpna 1920, č. 28346/1920, uveřejněného ve Věstníku min. sprav. pod. č. 35, v němž se výslovně praví, že je možno podle opatření Stálého výboru ze dne 4. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n. při zločinu padělání peněz podle §u 1 zákona čís. 269/19 užiti sazby od jednoho do pěti let, jde-li o méně významné padělání kolků na bývalých rakousko-uherských bankovkách a n e b o j e v í - l i s e v ů b e c, hledíc k povaze činu, trestní sazba od jednoho do pěti let dostatečnou. Odmítl-li tudíž nalézací soud o věci jednati, učinil tak neprávem. Bylo proto podle čís. 6 §u 281 tr. ř. odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 2442.

Zákonná známka skutkové podstaty krádeže pro »svůj užitek« není opodstatněna pouhým úmyslem poškádliti, pozlobiti majitele věci odnětím (odstraněním) jí a znemožniti mu p ř e c h o d n ě volné nakládání s ní.

Zrušovací soud, rozhoduje o zmateční stížnosti podle §u 33 tr. ř., může, není-li z rozsudku vidno, jaký obsah zlého úmyslu předpokládal soud k opodstatnění určitého zákonného znaku, přezkoumati přímo výsledky hlavního přelíčení po této stránce.

(Rozh. ze dne 10. července 1926, Zm II 184/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu ve Frýdku ze dne 21. září 1923, pokud jím byli obžalovaní uznáni vinnými přestupkem krádeže podle §u 460 tr. zák., porušen byl zákon v ustanovení §u 460 (171) tr. zák.; rozsudek ten se zrušuje a ukládá se okresnímu soudu ve Frýdku, by o obžalobě znova podle zákona jednal, uvažuje o zažalovaném skutku po případě i s hlediska zlomyslného poškození cizího majetku.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu ve Frýdku ze dne 21. září 1923 byli obžalovaní uznáni vinnými, že v noci na 23. března 1923 v Š. ve společnosti jako spoluzloději odňali pro svůj užitek z držení a bez přivolení Františka O-y cizí movitou věc, totiž dřevěnou závoru v ceně 240 Kč a že tím spáchali přestupek podle §u 460 tr. zák. Rozsudek vešel v moc práva. Rozsudkem tím byl porušen zákon v ustanovení §u 171 (460) tr. zák., pokud jest v něm jako zákonná známka krádeže uveden účel odnětí slovy »pro svůj užitek«. Užitekem po rozumu §u 171 tr. zák. jest (i podle širšího v judikatuře ustáleného výkladu tohoto pojmu) libovolné nakládání s odňatou věcí v celém rozsahu práv jinak majiteli věci příslušejících, takže podle úmyslu pachatele pro svůj užitek jednavšího má býti majiteli odňaté věci volná dispozice s ní znemožněna trvale, nikoliv